

af Regeringen, dens Medlemmer og dens Tilhængere, at de ikke direkte tager Del i Arbejdet for at tvinge Arbejderne nedad. Naar den ærede Landbrugsminister f. Eks. er rejst rundt paa Møder i Sommer og bl. a. ogsaa har talt til Arbejderne og udtalt sine Formaning til dem, at de skulde søge Arbejde, naar det blev dem tilbudt, uden Hensyn til den tariffmæssige Betaling, ja, saa er det selvfølgelig en Lære, som Arbejderne ikke kan være tjent med, at der bliver prædikeret, og som de fornuftige af dem ikke lytter til, men den er tillige i Modstrid med en af de Udtalelser, som den ærede Landbrugsminister fremkom med paa det Møde, hvor jeg først hørte ham tale. Da bebrejdede han nemlig Socialdemokratiet og Arbejdernes Organisationer, at de ikke paa et tidligere Tidspunkt under Krigen sørgede for at hæve Arbejdernes Lønninger saaledes, at de mange Understøttelser fra Samfundets Side kunde have været undgaaet. Det var ogsaa Ukendskab til de Forhold, han talte om, der gjorde, at Ministeren kunde fremsætte saadanne Bebrejdelser. Havde han haft en lille Smule Kendskab til disse Forhold, saa havde han vidst, at de faglige Organisationer under Krigen stod bundet, adskillige endda ved fleraarige Lønoverenskomster, som de ikke kunde komme bort fra, medmindre de skulde bryde dem. Der skete jo ogsaa enkelte Brud paa dem, men da var det ikke Lovord, man hørte fra Venstre. Man rettede tværtimod en stærk Kritik mod dem, der brød Overenskomsterne og saaledes foraarsagede Uro i Samfundet. Men den Gang saa det altsaa ud til, at den højtærede Minister var Tilhænger af, at Arbejderorganisationerne skulde tilkæmpe sig bedre Vilkaar for deres Medlemmer. Nu derimod rejser han, som sagt, omkring og tilraaber Arbejderne, at de skal arbejde for den Betaling, der bydes dem. Dersom man opnaaede at faa gennemført den frie Konkurrence som eneste Regulator i Samfundet og samtidig var i Stand til at slaa Arbejderne de fattiges eneste Vaaben ud af Haanden, nemlig deres Organisationer, vilde man komme til at opleve, at der oprandt Samfundstilstande, der var saaledes, som man fandt dem under den frie Konkurrences Virkninger i England f. Eks., forinden man tog fat paa Sociallovgivning, og forinden Arbejderne fik lært at slutte sig sammen og fik forbedret deres Kaar. Nej, dersom Regeringen, selv om den nu ikke vil skride ind for at regulere Samfundsforholdene, saa endda vilde sætte sig til Opgave at faa gennemført Arbejder, som Samfundet selv

skal sætte i Gang, kunde den dog gøre nogen Gavn. Ja, man siger, at under den nuværende Regering er der bevilget flere Penge til saadanne Foranstaltninger end tidligere; og det er rigtigt, at der er bevilget flere Penge. Men Foranstaltningerne, der er gennemført, har ikke været i Stand til at raade Bod paa Arbejdsløsheden; den floerer jo fremdeles, og en af Grundene til, at de Foranstaltninger, man har søgt at faa sat i Scene, viser sig saa virkningsløse, er den, at Regeringen er saa forsømmelig, saa langsommelig med Hensyn til at yde de Bidrag, der skal ydes fra Statens Side. Naar man har rettet Appel til Kommunerne om at sætte Arbejder i Gang, og Kommunerne har fulgt den villigt og faaet Tilsgagn om Tilskud fra Statens Side til saadanne Arbejders Gennemførelse, kommer de til at vente i lange Tider paa at faa de Midler, som Staten skal betale; ja, man har drevet det saa vidt fra Finansministeriet, at selv overfor Kommuner, der har haft langt større Tilgodehavender hos Staten, end denne havde Krav paa hos dem, har man rejst Krav om, at de skulde indbetale f. Eks. de indkasserede Skatter til Staten, og man er endogsaa gaaet saa vidt, at man har nægtet at udbetale dem Summer, som var anvist dem, forinden det Beløb var indbetalt. Naar praktiske Folk har et Mellemregnskab med andre, siger de ellers: Lad os faa Regnskabet gjort op. Du har saa meget til gode hos mig, og jeg skylder dig saa meget, det udligner vi, og saa maa du eller jeg indbetale Differencen. Jeg ved, at en Kommune en Gang foreslog at sende det højtærede Finansministerium en Check paa det Beløb, den havde til gode i Indenrigsministeriet, saa kunde Ministerierne udligne det. Kommunen fik imidlertid omgaaende det Svar, at Regnskabet ikke var baseret paa, at det ene Ministerium modtog Check paa det andet. Det er rigtigt, saa moderne er Ministeriets Regnskabsførelse og hele Administration ikke. Da Kommunen svarede tilbage, at dersom Finansministeriet vilde foranledige, at Indenrigsministeriet hurtigst muligt indbetalte til Kommunen det, denne havde til gode, skulde Beløbet pr. omgaaende blive returneret til Finansministeriet, fik Kommunen det Svar, at det saa man sig heller ikke i Stand til. Nej, dersom Regeringen vil gøre noget for at fremhjelpe det offentlige Arbejde her i Landet, maa den først og fremmest sørge for at svare de Tilskud, den skal yde dertil, ikke alene rettidigt, men ogsaa forskudsvis, saa først kommer der Mening i at opfordre Kom-